

Με τη **Σοφία Δημοπούλου** έχουμε μια ιδιαίτερη σχέση, καθώς τα βιβλία της είναι άκρως ενδιαφέροντα. Αυτή την περίοδο κυκλοφορεί το πέμπτο μυθιστόρημά της με τίτλο «Πώς υφαιίνεται ο χρόνος», από τις εκδόσεις Ψυχογιός. «Χρόνος ο πάντων πρόγονος», έλεγε ο Πίνδαρος. Η συγγραφέας μας το ξέρει αυτό και έπλεξε ένα υπέροχο μυθιστόρημα που το παρόν βασίζεται στο παρελθόν και υφαίνει το αύριο της πρωιάδας της και όχι μόνο. Τα υπαρκτά πρόσωπα (η ζωγράφος **Σοφία** Λασκαρίδου, ο «καταραμένος» ποιητής Περικλής Γιαννόπουλος, ο Εμμανουήλ Ροΐδης, ο Δηλιγιάννης, ο Χαρίλαος Τρικούπης) μαζί με τα φανταστικά εμπλουτίζουν την αφήγηση ιστορικά, προσφέροντάς μας γνώσεις για γεγονότα που καθόρισαν τη σύγχρονη Ελλάδα.

❖ **Κυρία Δημοπούλου, βλέπουμε πως στο βιβλίο σας υπάρχουν κάποια υπαρκτά ιστορικά πρόσωπα, όπως η ζωγράφος Σοφία Λασκαρίδου, ο ποιητής Περικλής Γιαννόπουλος, ο Εμμανουήλ Ροΐδης κ.ά. Πιστεύετε ότι οι χαρακτήρες που εμπλέκονται στις σελίδες σας είναι διαχρονικοί, ή έχουν κάποια χαρακτηριστικά που είναι μόνο της εποχής;**
 «Τα ιστορικά πρόσωπα που εμπλέκονται στη μυθοπλασία μου έχουν συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, γι' αυτό και τα επέλεξα. Η Σοφία Λασκαρίδου ήταν, για παράδειγμα, πολύ μπροστά από την εποχή της, μια γυναίκα που μπορούσε να τριγυρνά αουονόουτεντ στις ερμηίες καβάλα σ' ένα άλογο, να ζωγραφίζει μόνη στο ύπαιθρο, να θέλει να γίνει δεκτή στο ανδροκρατούμενο Σχολείο των Τεχνών, όπως έλεγαν τότε τη Σχολή Καλών Τεχνών. Ο Περικλής Γιαννόπουλος διατύπωνε ιδέες που έρχονταν σε σύγκρουση με το κατεστημένο της εποχής. Από την άλλη πλευρά, ο Ροΐδης ήταν αντίθετος στις φεμινιστικές τάσεις, που είχαν αρχίσει δεκάτα να κάνουν την εμφάνισή τους στην Ελλάδα – χρειάζε-

ται και το αντίπαλο δέος μέσα στην ιστορία. Τα πρόσωπα αυτά λοιπόν τα επέλεξα γιατί εξέφραζαν τις διαφορετικές τάσεις εκείνης της εποχής».

❖ **Είναι για σας κάποιος από τους ήρωές σας ξεχωριστός, και γιατί;**

«Αγαπώ και ταυτίζομαι με τη σύγχρονη πρωίδα, τη Νάνα, αφενός γιατί κι εγώ έχω αντιμετωπίσει τα διλημμάτα της και τους φόβους της, αφετέρου γιατί καταλαβαίνω το μεγάλο φορτίο που κουβαλά στις πλάτες της. Δεν είναι εύκολο να είσαι γυναίκα εντέλει, αλλά σίγουρα αξίζει τον κόπο».

❖ **Είναι το πέμπτο σας βιβλίο. Θεωρείτε ότι είναι και το καλύτερο;**

«Δεν ξέρω αν είναι το καλύτερο – τα κριτήρια του αναγνώστη είναι διαφορετικά από εκείνα του συγγραφέα. Από τη δική μου πλευρά πάντως είναι εκείνο που απορρόφησε μεγάλο ποσό από την ενέργειά μου, ήταν εκταμένη η έρευνα που απαιτήθηκε και γι' έμαθα κι εμένα πολλά. Προσωπικά ευχαριστήθηκα πολύ τη συγγραφή του γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο».

❖ **Συχνά τα βιβλία σας πηγαίνουν πίσω, στο παρελθόν. Γιατί το επιλέγετε; Σας κεντρίζει το ενδιαφέρον ή θεωρείτε πως το χθές είναι καλύτερο από το σήμερα;**

«Η δική μου άποψη είναι πως στο παρελθόν βρίσκονται όλες οι απαντήσεις για το παρόν μας. Ό,τι έχει συμβεί, έχει αποτυπωθεί στο μυθικό καρπότυπο των κινήσεων μας, το κουβαλάμε μέσα μας από γενιά σε γενιά. Αν δεν γυρίσουμε πίσω στα παλιά τραύματα, κοινωνικά, πολιτικά ή προσωπικά, πως μπορούμε να προχωρήσουμε στη ζωή; Το παρελθόν λειτουργεί για μένα ως εργαλείο, ως μπουσουλάς για να χαράξω τη ρότα του μέλλοντος, κι έχουμε να διδαχτούμε

«Στο παρελθόν οι απαντήσεις για το παρόν μας»

πολλά από αυτό. Ζω στο σήμερα, ευχαριστιέμαι το παρόν, αλλά γυρίζω το βλέμμα προς τα πίσω για να ανακαλύψω την πηγή των κρυμμένων τραυμάτων».

❖ **Τι θα λέγατε πως είναι αυτό που σας γεμίζει και σας βοηθάει να συνεχίσετε το γράψιμο;**

«Το γράψιμο για μένα λειτουργεί σαν βαλβίδα αποσυμπίεσης από μια πιεστική καθημερινότητα. Όταν ξεκινώ να γράφω, είναι σαν να ανοίγω μια πόρτα σε ένα άλλο σύμπαν, σε έναν άλλο χρόνο, που εγώ δημιουργώ με ό,τι έχω κλέψει από τον κόσμο μας. Οι ήρωες, οι χαρακτήρες και οι πράξεις τους μου δίνουν συμπεκνωμένη

εμπειρία, ζω τη ζωή τους πλουτίζοντας τη δική μου. Υπάρχει πιο γλυκιά και παρηγορητική φενάκη από αυτό».

❖ **Αλλάζει η καθημερινότητά σας κατά το διάστημα της συγγραφής του βιβλίου;**

«Βέβαια και αλλάζει. Όχι μόνο η καθημερινότητα, αλλά και ο χαρακτήρας μου ο ίδιος. Γίνομαι εγωίστρια – έχει μεγαλύτερη σημασία για μένα η εξασφάλιση ήρεμου χρόνου –, αντικοινωνική, απομονωνομαί, κοιμάμαι λίγο, σκέφτομαι πολύ. Κι όταν δεν καταφέρω να γράψω αυτό που έχω στο μυαλό μου λόγω έλλειψης χρόνου, γίνομαι νευρική κι όλα μου φταίνε. Επομένως, η καθημερινότητα λίγο ή πε-

ρισσότερο περιστρέφεται γύρω από το γράψιμο του βιβλίου. Ευτυχώς, υπάρχουν και μεγάλα διαστήματα "αγρανάπανσης" για να είμαι ανεκτή στην οικογένειά μου που, ομολογώ, δείχνει μεγάλη κατανόηση».

❖ **Σας έχει επηρεάσει άλλος συγγραφέας στον τρόπο που γράφετε, σκέφτεστε και ζείτε; Κι αν ναι, ποιος συγγραφέας και ποιο βιβλίο;**

«Είμαι ασφαλώς όλα τα βιβλία που διάβασα. Λίγο Καζαντζάκης, λίγο Ελύτης, λίγο κι απί' όλους, κι αυτό το κάτι το ζύμωσα με τις εμπειρίες μου, με τη δική μου θεώρηση της ζωής κι

➔ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΗΣ «ΠΩΣ ΥΦΑΙΝΕΤΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ» ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

έτσι απέκτησα την πρώτη ύλη για τη συγγραφική μου δουλειά. Στα κώπταρά μου έχω πολλούς, πάρα πολλούς συγγραφείς και πολλά βιβλία. Δεν γίνεται εξάλλου αλλιώς. Όταν γεμίσεις με λέξεις, κάποια στιγμή ξεχειλίζουν και θέλεις να τις βάλεις σε σειρά. Ο τρόπος όμως που γράφω, έχει να κάνει με τη δική μου ψυχοσύνθεση και τις δικές μου ευαισθησίες. Έτσι προέκυψε το δικό μου στυλ γραφής που αντιπροσωπεύει την προσωπικότητά μου και ό,τι έχω στο κεφάλι μου».

» Κλείνοντας, θα θέλατε να μοιραστείτε μαζί μας ποιο είναι το μεγαλύτερό σας όνειρο ως συγγραφέας;
«Να αλλάξεις τον κόσμο, φίλε Σά-

ντισο, δεν είναι τρέλα, ούτε ουτοπία. Είναι δικαιοσύνη!» Η θρυλική ατάκα του Δον Κιχώτη υπάρχει πάντα σε μια γωνιά του μυαλού μου σαν οδηγός. Ξέρω πως δεν μπορώ να αλλάξω τον κόσμο, αν καταφέρω όμως να επικοινωνήσω με τους άλλους μέσα από τα γραπτά μου για ό,τι με πληγώνει, ό,τι με πονάει, ό,τι με φοβίζει, ίσως αυτός είναι ένας τρόπος να καταλάβουμε πως όλοι μαζί αποτελούμε ένα τεράστιο “όλον”, μια δύναμη που, ναι, ίσως κάποτε να μπορέσει να αλλάξει τον κόσμο. Αυτό είναι και το μεγάλο μου όνειρο ως συγγραφέας – να επικοινωνήσω με τους άλλους σαν οργανικό κομμάτι ενός κόσμου που οδεύει σε μια πνευματική και ηθική βελτίωση, και να έχω συμβάλει κι εγώ σ’ αυτό».